

[Ingerlise Koefoed]

Vi har set adskillige forsøg på at revidere loven. Hver gang der har ligget et lovforslag på bordet, er der sket et eller andet, så der er blevet udskrevet valg. Denne gang er der endnu ikke blevet udskrevet valg, så der er måske håb om, at vi kan få færdigbehandlet forslaget, inden der kommer valg. Jeg vil i hvert fald sige, modsat hr. Brøndsted, at vi i socialistisk folkeparti vil gøre, hvad vi kan for at sikre en hurtig og effektiv udvalgsbehandling.

Når man ser forslaget, man har ventet på så længe, så er det klart, at man vender og drejer det. Man læser frem og tilbage, og man stiller sig spørgsmålet: er det nu godt nok, hvad der er kommet ud af alle disse anstrengelser, alle de ord, som bl.a. blev skrevet i bibliotekskommissionens betænkning?

Svaret på spørgsmålet må blive ja og nej. Set fra et folkeligt synspunkt synes jeg, at forslaget er godt. Set fra et administrativt synspunkt synes jeg, at det er mindre godt, for ikke at sige temmelig dårligt. Når jeg siger, at forslaget er godt folkeligt, så betyder det, at vi modsat andre partier, hvis ordførere har stået heroppe i dag, synes, at når man har folkebiblioteker, som benyttes af 50 pct. af den voksne del af befolkningen og af 70-80 pct. af børnene, så er det helt rimeligt, at man med et nyt lovforslag forsøger at give befolkningen et nogenlunde ligeligt tilbud om folkebiblioteksbetjening. Derfor er det rigtigt, at man siger, at musikbiblioteksbetjening, sygehusbiblioteksbetjening og anden opsøgende biblioteksvirksomhed, informationsvirksomhed og betjening med faguddannede bibliotekarer – jeg havde helst set: med faguddannet personale – må være til stede alle vegne, lige så vel som man naturligt må sige, at der skal være et bibliotek, fast eller rullende, i nærheden af alle mennesker, altså må man udbygge bibliotekerne dér, hvor det er nødvendigt, med afdelinger.

Men det er klart, at man må spørge sig selv, når man har set, at disse ting indgår i loven: hvor er pengene henne? Hvordan vil man sikre, at den udbygning, man nu gør obligatorisk, også bliver realiseret? Jeg mener, at der i loven burde have været et beløb til udbygning fra det, som man med et helt fejlagtigt ord altid har kaldt »deltidsbiblioteker«, altså biblioteker betjent af en ikke-faguddannet bibliotekar, til biblioteker med

faguddannede bibliotekarer. Der burde også være afsat nogle penge til kommunerne, som de kunne søge, når de skulle udbygge med musikbiblioteksvæsen osv. Jeg håber, at vi i løbet af behandlingen kan finde ud af, hvordan det her skal kunne realiseres i den virkelige virkelighed, for det er jo altså ikke nok, at det står på papiret.

Jeg sagde, at vi finder, at forslaget administrativt ikke er godt nok, for ikke at sige dårligt. Dermed hentyder jeg selvfølgelig til det, der har været talt om her i dag, nemlig det fælles biblioteksdirektorat, som skal anbringes i kulturministeriet. Jeg finder, at ressortflytningen er meningsløs. Jeg finder ikke, der er nogen rimelig begrundelse for at flytte nogen af de store forskningsbiblioteker fra undervisningsministeriet til kulturministeriet, og jeg er meget bange for, at det, hvis det bliver gennemført, hvad jeg ikke håber, kommer til at skade nogle af forskningsbibliotekernes primære brugere, de studerende, forskerne og, når det drejer sig om Danmarks Tekniske Bibliotek, også erhvervslivet. Jeg mener også, at det er forkert at skille bibliotekerne fra det nære samarbejde, netop disse biblioteker har med læreanstalterne og institutbibliotekerne dér, hvor de nu fungerer.

Jeg synes, at enhedstanken, ideen om, at dansk biblioteksvæsen skal være fælles, skal kunne bruges af alle landets borgere, er rigtig og skal koordineres, men jeg mener ikke, at den behøver at gennemføres på denne måde. Jeg mener udmærket godt, at man kan gennemføre det gamle slogan, som man søger at efterleve allerede nu, om, at hver bog, der findes i et offentligt ejet bibliotek, skal være til rådighed for hvert menneske, der bor i Danmark. Det kan man godt gennemføre ved nogle ordentlige samarbejdsordninger. At man ikke har kunnet gennemføre det så godt, som man måske skulle, skyldes alene pengemangel. Det har ikke noget at gøre med, mener jeg, om det ene bibliotek ligger under kulturministeriet, det andet under undervisningsministeriet. Med alle de protester, der er kommet i de år, hvor man har arbejdet med bibliotekslovrevisionen, fra studerende, fra forskere, fra bibliotekarer, der arbejder i forskningsbibliotekerne, fra universiteterne, fra forskningsrådet, havde vi kunnet ønske, at man, inden man lagde loven frem på bordet her, havde fundet et eller andet rimeligt kompromis, som alle ville kunne